24/10/2018

Διεξήχθη η φετινή 1η Ιερατική Σύναξη της Ι.Μ. Δημητριάδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η **1η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος**, για το νέο ιεραποστολικό έτος, πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 24 Οκτωβρίου 2018 στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Οι φετινές **Ιερατικές Συνάξεις** θα ασχοληθούν με θέματα που αφορούν την **ιερατική** οικογένεια της Τοπικής Εκκλησίας, τα οποία θα εισηγηθούν Κληρικοί και λαϊκοί της **Μητροπόλεως**.

Η **Σύναξη** ξεκίνησε με τον Αγιασμό, που τέλεσε ο Σεβ. Μητροπολίτης **Δημητριάδος** κ. Ιγνάτιος, ο οποίος απηύθυνε την εισαγωγική ομιλία. Ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι οι **Συνάξεις** δεν αποτελούν μια τυπική διαδικασία, η οποία επαναλαμβάνεται κατά παράδοση, αλλά αποσκοπεί σε τρεις στόχους: (α) στην εμπέδωση της ενότητας της τοπικής **ιερατικής** οικογένειας, (β) στην έκφραση της Συνοδικότητας της Εκκλησίας, η οποία εικονίζεται πρωτίστως μέσα από τις συνάξεις των Κληρικών κάθε Τοπικής Εκκλησίας, στις οποίες οι Κληρικοί εκπροσωπούν και το ποίμνιο της ενορίας τους και (γ) στην επιμόρφωση σε ζητήματα ποιμαντικής φύσης και **ιερατικής** αυτοσυνειδησίας.

Ακολούθησε η ομιλία του Πρωτ. Δημητρίου Κατούνη, με θέμα *«Γιατί χειροτονήθηκα;»*. Ο ομιλητής στο υπαρξιακό αυτό και καθοριστικό ερώτημα παρέπεμψε στην ώρα της χειροτονίας του κάθε Κληρικού: *«Ἐκεῖ συνειδητοποιοῦμε ὅτι χειροτονηθήκαμε γιά νά γίνουμε διάκονοι τῶν ἀνθρώπων, οἰκονόμοι τοῦ περιπόθητου καί ἀπείρου πλούτου τῆς θείας χάριτος, πού ξεχύνεται στούς ἀνθρώπους μέσα ἀπό τά μυστήρια, διδάσκαλοι τῆς ἀνείπωτης χαρᾶς καί τῆς εὐχάριστης ἀγγελίας ὅτι ὁ Θεός εἶναι πλέον μαζί μας. Συνειδητοποιοῦμε ὅτι χειροτονηθήκαμε, γιά νά δώσουμε κάθε ἰκμάδα τῆς φτωχῆς μας ὕπαρξης στό Θεό καί στούς διπλανούς μας. Καταλαβαίνουμε ὅτι μετά ἀπό τή μοναδική αὐτή ἡμέρα δέν ἀνήκουμε πλέον στόν ἑαυτό μας, ἀλλά χαριστήκαμε στήν Τρισυπόστατη Θεότητα καί στήν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν μας. Μετά ἀπό τήν προσωπική μας Πεντηκοστή βλέπουμε πώς τό ράσο εἶναι ὑφασμένο ἀπό δάκρυα καί ἀπό χαρά ταυτόχρονα. Μέσα στίς πτυχές του φυσᾶνε ταυτόχρονα οἱ βοριάδες τῆς ἀπογοήτευσης, τῆς μοναξιᾶς καί τῆς κούρασης μαζί μέ τή λεπτή καί γλυκιά αὔρα τῆς ἐλπίδας καί τῆς μυστικῆς χαρᾶς. Ὅλες αὐτές οἱ σκέψεις εἶναι σωστές καί συνθέτουν τήν ἀπάντηση στό ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα». Μέ μία φράση ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι «χειροτονήθηκα, ἐπειδή ἀγάπησα καί ἀγαπήθηκα». Ἀγαπήθηκα ὑπερβολικά ἀπό τό Θεό, πού μοῦ ἔδωσε τήν πρόσκληση, καί ἀγάπησα μέ τήν ἁμαρτωλή καί βρώμικη καρδιά μου τόν Ἰησοῦ καί τόν κάθε συνάνθρωπό μου, πού*

καλοῦμαι νά διακονήσω χωρίς κρατούμενα καί ἐπιφυλάξεις...».

Ο π. Δημήτριος επεσήμανε ότι αυτή είναι η σωστή απάντηση, την οποία όποιος θυμάται, *«κάνει μία πορεία μαρτυρική ἀλλά ἔνδοξη. Καθημερινά πονάει καί ταυτόχρονα χαίρεται, ξοδεύεται καί ταυτόχρονα πλουτίζει, ἀδειάζει καί παραμένει ἀκένωτος, μορφώνεται καί διαμορφώνει, καθαρίζεται ἀπό τή λάσπη τῆς πτώσεως καί λάμπει ὡς ἀψευδής ὁδηγός στό μονοπάτι τῆς ἐπιστροφῆς, ἐξέρχεται στόν κόσμο «νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. 6,2). Τή στιγμή πού θάπτεται φανερώνει τήν ἀνάσταση καί, ὅταν περιφρονεῖται ὡς μωρός, ἀναδεικνύεται παγκόσμιος γίγαντας τοῦ πνεύματος καί φωστήρας τῆς οἰκουμένης. Ὅποιος θυμᾶται καί ἀνανεώνει καθημερινά τή σωστή ἀπάντηση στό μεγάλο ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα», τιμάει Αὐτόν πού τόν τίμησε, τιμάει τό λαό πού τόν δέχεται, τιμάει καί τόν ἑαυτό του πού τό ἀποφάσισε. Ὅποιος θυμᾶται τή σωστή ἀπάντηση, γίνεται καλός κληρικός, καλός λειτουργός, καλός πατέρας καί καλός διδάσκαλος...».*

Στην συνέχεια, όμως, περιέγραψε την ζοφερή πραγματικότητα, που αποδεικνύει πως υπάρχουν ομάδες Κληρικών που δίνουν την δική τους προσωπική απάντηση: *«Μιά ὁμάδα εἶναι οἱ χειροτονημένοι πού προχώρησαν στήν ἱεροσύνη ἀπό ἀδυναμία νά κάνουν κάτι ἄλλο στή ζωή τους. Αὐτοί λαμβάνουν τήν ἱεροσύνη ὡς λύση στήν ἀεργία, μερικές φορές καί στήν ἀνεργία. Βρίσκουν μέσα στό ράσο τό βόλεμα, τήν κάλυψη, τήν ἀναγκαία λύση, τή διέξοδο... Ὑπάρχει μία ἄλλη ὁμάδα ἀδελφῶν πού χειροτονήθηκαν γιατί ζητοῦν τήν κοινωνική καταξίωση. Μπορεῖ νά εἶναι προσοντοῦχοι, ἱκανοί, χαρισματικοί, ἀλλά εἶναι ἀνασφαλεῖς... Ἡ φιλοπρωτία γίνεται ἕνα θέλγητρο πρός τήν ἱεροσύνη, πού, παρά τό ὅτι εἶναι ἐφήμερο καί ἀνόητο, ἐντούτοις γιά κάποιους ἀνθρώπους εἶναι ἀρκετά ἰσχυρό... Μία ἀκόμη ὁμάδα κληρικῶν στό ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα» δίνουν ὡς ἀπάντηση τή φιλοχρηματία τους. Ἡ ἀγάπη γιά τό χρῆμα εἶναι ἀπό τούς πιό μεγάλους πειρασμούς στό γεώργιο τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού χειροτονήθηκαν γιά νά τακτοποιηθοῦν οἰκονομικά... Ἡ πιό θλιβερή ὅμως καί ἐπικίνδυνη ὁμάδα κληρικῶν εἶναι αὐτοί πού στό ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα» ἀπαντοῦν μέ τήν τεμπελιά τους. Εἶναι αὐτοί πού θεωροῦν ὅτι χειροτονήθηκαν ἁπλῶς γιά νά περάσουν καλά, ἥσυχα καί κυρίως χωρίς ἰδιαίτερη δουλειά τή ζωή τους. Μέσα στήν ἱεροσύνη βλέπουν ἕνα χαλαρό ὡράριο, μέ λίγες ὧρες ἐργασίας καί ὄχι κάθε ἡμέρα. Ὡς κληρονόμοι κακῶν παραδόσεων βλέπουν τή διακονία μέσα στήν Ἐκκλησία μέ τήν ὀπτική τοῦ ὑπαλλήλου. Περιορίζονται στά ἐντελῶς ἀπαραίτητα καθήκοντα καί σ' αὐτά ὅσο γίνεται λιγότερο... Ὑπάρχει ἐπίσης καί ἐκείνη ἡ εὐτυχῶς μικρή ὁμάδα τῶν κληρικῶν πού χειροτονήθηκαν γιά νά καλύψουν μέ τό* ***ἱερατικό*** *σχῆμα πάθη καί ἐλαττώματα ἀνομολόγητα καί ἁμαρτωλά. Πίσω ἀπό τή μάσκα τῆς ἱεροπρέπειας, τῆς εὐγένειας, τῆς εὐσέβειας, τῆς εὐστροφίας, τῆς διαχυτικότητας, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐπαφῆς μέ τά νιάτα, κρύβονται, εὐτυχῶς πολύ σπάνια στήν Ὀρθοδοξία μας, ἐπιθυμίες καί πτώσεις πού εἶναι ντροπιαστικό ἀκόμη καί νά τίς σκεπτόμαστε, πολύ περισσότερο μάλιστα νά τίς ἀναφέρουμε...*

Μία ἀκόμη ὁμάδα κληρικῶν, πού δίνουν λάθος ἀπάντηση στό ὑπαρξιακό ἐρώτημα «γιατί χειροτονήθηκα;», εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι χειροτονήθηκαν γιά νά σώσουν τήν Ἐκκλησία καί τήν Ὀρθοδοξία. Συνήθως προκαλοῦν τεράστιες πληγές στό ἐκκλησιαστικό σῶμα, διότι διακατέχονται ἀπό τό σύνδρομο τοῦ «σωτήρα»... Ὅποιος δέν συμφωνεῖ μαζί τους καθίσταται αὐτομάτως ἐχθρός τῆς Ἐκκλησίας, αἱρετικός, πολέμιος τῆς πίστεως καί τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀπόβλητος καί κατακριτέος. Ἔχουν τήν τάση νά δημιουργοῦν ὁμάδες καί κάστες, νά φτιάχνουν ὀπαδούς καί ὄχι ἁγιασμένα παιδιά τοῦ Θεοῦ. Περιπίπτουν στό φανατισμό καί τή μισαλλοδοξία, στήν ἔνταση, στή σύγκρουση, ἐνίοτε μάλιστα καί στή βία...».

Ο ομιλητής επεσήμανε τους λόγους για τους οποίους κάποια μερίδα Κληρικών ξεστράτισε στην πορεία του χρόνου από την σωστή απάντηση στο υπαρξιακό ερώτημα «γιατί χειροτονήθηκα;»: *«Λίγο ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, λίγο τά λάθη τῶν ἄλλων, λίγο ἡ προδοσία, πού ἀνθεῖ στούς ἐκκλησιαστικούς κύκλους, λίγο ἡ χαλάρωση τῆς προσευχῆς, μά πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἔλλειψη πνευματικοῦ ὁδηγοῦ καί ἡ ἀπουσία τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, τούς ἔφτασαν στό σημεῖο νά ξεχάσουν τήν πρώτη ἐκείνη ἐνθουσιώδη ἀπάντηση...»*. Όμως, ποτέ δεν είναι αργά για να πάρει κανείς τον δρόμο προς τα πίσω και να αποκτήσει την χαμένη **ιερατική** του αυτογνωσία: *«Μέ τήν καθοδήγηση ἀπό ἕναν πνευματικό καί μέ τή μετάνοια μποροῦμε νά ξαναβροῦμε τίς ἀπαρχές τῆς ἱεροσύνης, τή σωστή πορεία καί λίγο λίγο νά διαμορφώσουμε τόν τρόπο, τή συμπεριφορά καί τή ζωή μας κατά τό θέλημα καί τίς προδιαγραφές τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, πού μᾶς ἐπέλεξε ἤ πού μᾶς ἀνέχεται καί μᾶς δέχεται, ἀκόμη καί ἄν Τόν ἐπιλέξαμε καί Τόν ἐκβιάσαμε ἐμεῖς. Ἡ μετάνοια εἶναι μονόδρομος γιά ὅλους μας, διότι χωρίς αὐτήν ἡ ἱεροσύνη κινδυνεύει νά στιγματιστεῖ ἀνεπανόρθωτα καί, ἐνῶ παραμένουμε ἱερεῖς καί θά παραμένουμε γιά πάντα, στό τέλος νά χάσουμε τήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ μας...»*.

Ακολούθησε συζήτηση επί της εισήγησης και σύνοψη συμπερασμάτων από τον Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ιγνάτιο.